

paa. Jeg har hørt, at man endog nede i Tyskland tænker paa at forhøje Tolden allerede hen paa Foraaret, saaledes at man kom op paa 65 Guldmark pr. 100 kg Kød, og hvis det sker, bliver det ganske umuligt overhovedet at fortsætte med denne Udførsel. Jeg spørger igen den højtærede Landbrugsminister, om man har foretaget noget i det Forhold, og om man overhovedet agter at gøre noget. Jeg talte forleden med en Politiker om det Spørgsmaal, og han sagde: Det kan jo ikke hjælpe, at vi siger til Tyskland, at vi vil lægge Told paa, for de ved godt dernede, at det vil vi ikke; de ved, at vi er et Frihandelsland, og at noget saadant slet ikke kan føres igennem. Jeg vil gerne spørge, om det saa er forsvarligt, at man bliver ved at raabe det ud paa den Maade, saaledes at det virker skadeligt for Erhvervene herhjemme.

Her tænker jeg selvfølgelig mest paa Landbruget, som jeg kender det bedstovre i Vestjylland og Thy. Jeg kan sige for mit Vedkommende, at principielt er jeg Frihandelsmand. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup ler. Ja, men jeg er det ikke saa meget, at jeg vil lade de forskellige Erhverv gaa til Grunde for en Teoris Skyld. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Pinstrup vil det, for saa er Teoriene blevet for stærke, og saa svarer de ikke rigtigt til de faktiske Forhold. Det forekommer mig dog, at i en saa alvorlig Situation kan man ikke ride forskellige Kæpheste saa stærkt, at man glemmer at se paa, hvad der tjener de forskellige Erhverv bedst. Derfor har det ogsaa glædet mig, at de ærede Medlemmer Hr. Vanggaard og Hr. Brorsen, som jo er noget i Familie med eller i hvert Fald tilhører samme Parti som det ærede Medlem Hr. Pinstrup, ogsaa har ladet Ytringer falde her, som kunde tyde paa, at de indser, at Teoriene kan man ikke blive ved at holde saa stærkt frem, naar det viser sig, at Forholdene i Praksis former sig ganske anderledes end for 20—30 Aar siden.

Jeg kunde sammenligne det med, at Socialdemokraterne taler om Afrustning og siger, at naar bare vi her i Danmark afruster, faar vi aldrig Krig, saa tror de, at alle de andre Lande vil følge efter. Indenfor visse Sider af Venstre siger man: „Naar bare vi siger Frihandel herhjemme og bliver ved med det, er der saamaand ingen, der vil gøre os noget, saa vil de heller ikke fortrædige os med Told. Det kan man sige, men de praktiske Forhold har jo vist noget ganske andet. Lige saa vel som man i de Krige, der føres Landene imellem, maa se For-

holdene, saaledes som de ligger, maa man ogsaa indenfor den økonomiske Krig se Forholdene i Øjnene, som de virkelig er, og ikke blive ved at tale om Frihandel og Frihandel, hvad der end foregaar ude omkring i den store Verden, for saa er jeg bange for, at det gaar saadan, at vi kører agter ud og det bliver de andre, der tager Profitten.

Man har talt saa meget om den aktive Handelspolitik, og det forekommer mig, at netop her kan de forskellige Erhverv hjælpe hinanden. Det skulde nødig være saaledes, at vi stillede os op overfor hinanden, Landbruget paa den ene Side og de andre Erhverv paa den anden, og bekrigede hinanden, men vi skulde hjælpe hinanden, saaledes at vi kom igennem den Krise, som ikke alene er i Industrien, men ogsaa i Landbruget og de andre Erhverv i denne Tid. Jeg ønsker ikke, at det ene Erhverv skal leve paa det andets Bekostning, men jeg synes, vi skal hjælpe hinanden, naar det kan ske paa den Maade, jeg her har nævnt. Jeg er af den Opfattelse, at naar der skal ydes Hjælp til forskellige nødstedte Virksomheder, som maa lukke, hvis de ikke faar Hjælp, hvorved de arbejdsløses Hær vil vokse, maa der ogsaa bringes Ofre fra den Side. Man maa have Sikkerhed for, at Priserne ikke holdes oppé eller stiger i Ly af en eventuel Krisetold, eller hvad det nu kan være, og Arbejderne maa indse, at de maa bringe Ofre og gaa med til Lønedsættelser under disse vanskelige Forhold, for at de kan blive ved at have Arbejde i Stedet for at gaa arbejdsløse.

Jeg vil som Landmand nødig være med til at sætte Landbruget op imod Byerhvervene, det forekommer mig, at der i den Tid, hvori vi lever, kan være Tendens nok til at sætte det ene Erhverv op imod det andet og til, at enhver prøver paa kun at mele sin egen Kage. Det bør man ikke gøre nej, vi skal hjælpe hinanden. Selv om jeg er ganske klar over, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup gerne vil være en god Talsmand for Landbruget og gerne vil hjælpe det frem, hvor han kan, og ogsaa i Praksis har vist det, maa jeg sige til ham, at den Tale, han holdt forleden i Aarhus, var ikke forstandig. Det anser jeg ellers det ærede Medlem for at være, men det kan jo ogsaa til Tider overgaa en forstandig Mand at komme ud i noget, som viser sig ikke at være rigtigt. Netop med den Vægt, hans Ord har indenfor Landbrugskredse, bør han ikke lægge Industrien for Had, og det ærede Medlem bør ikke citere forkert eller udlægge noget, som er